

MARCIUS TIZENÖTÖDIKE.

Péntek

246. szám.

Pest, december 29. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Pest dec. 29.

Miskolczon túl, Kassafelől, két postaállomásra fekszik Ferró mezővároska, a hova Kassa ismét három állomás.

Schlik general előőrsei egész Ferróig ereszkedtek. Tegnapelőtt azonban ott ütközet történt, melynek következtében az ellenség összébbronta magát.

Győzelmünk nyerevénye közé tartozik az ellenségtől elfoglalt két ágyú.

Reméljük, hogy e tájról már most többet is hallandunk, annál inkább, miután Kossuth Hirlapjából olvastuk, hogy Vogel general is készülne Dukla felől bontni.

Nem vagyunk katonák, de azt hisszük, jó volna az ellenséget egyenként verni meg, s nem megvárni, míg egyesülnek.

Vogel general nevére az jut eszünkbe, hogy tán ő rá viczelt a felvidéki kormánybiztos, midőn azzal biztatott bennünket, hogy a szorosok úgy el vannak barricadrozva, hogy azon a madár sem jöhet által.

Pest, december 29.

— Egy kis szórakozottságból eredett hiba által lapjainkban a Heves megyei lovas nemzetőrség kiállítására Puki Miklós, ottani kormánybiztos erélyes működésének van tulajdonítva.

Az érdem azonban ez uttal a felső vidéken Almási Pál, a Tiszaháton pedig Recski Andor hű hazafiakat illeti.

Különbözik pedig isten éltesse mind a három megnevezett férfit, kik a régi időkben is, midőn a hazafiúi küzdelmek oly eredménytelenek voltak, s midőn azért kelle minden erőt megfeszíteni, hogy csak több rossz ne történjék a hazában, már a nemzet legderekabb fia közé tartoztak.

Az ottan kiemelt kenderesi bíró neve nem Kádár, hanem Pádár.

— Pest városa közgyűlésén mai nap elhatározatott:

Hogy az eddigi pesti csatárok, most honvédek zászlóaljának, a legutóbbi csaták alatt kimutatott vitézségeért új évre a városi pénztárból, az örmesterektől kezdve lefelé, minden legény öt napi díj adassék ajándokul, egyszersmind, hogy a csatáron maradt hősök gyermekei a város gondnoksága alá vétetvén, ha kilencz éven aluliak, a Jozefinum nevű árvaházban kapjanak illő nevelést.

Hirlapírónak semmi sem eshetik inkább kedvére, mint az olvasó közönségnek illy kedves ajándékokkal szolgálhatni.

Ezuttal egyszersmind a város alkalmat vett

Lapunkra előfizethetni jövő év január 1-től Budapesten házhozhozva félévre 5 ft, postán borítékban hatszor küldve 6 f pp.

Helyben egyedül a kiadóhivatalban fizethetni elő, vidéken minden posta hivatalnál.

Hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr pp. fiztetik.

Deés vissza van foglalva. Az ellenség Beszterce felé vonult. Bem tábornok, mint villám rohan előre, alig lehet lépteit, a gyorsaság miatt, követni. Tegnapelőtt jött futárjától azt izené, hogy szombaton, az az holnap, Deésen leend, és már tegnapelőtt ott volt.

Tegnap már Kolosvár előtt akart állani, és bemenni is bizonyosan szavát tartandja. Bem tábornok a jelentések tételében is ritka erélyt és pontosságot fejt ki. Jelentéssel egy nap sem marad adós, s ha egyebet nem jelenthet, megírja, hogy „a körülmények tegnaptól óta nem változtak, s a sereg létszáma is a tegnapi.”

Illy pontosság mellett aztán a kormány is tudhatja, hogy hányadán áll, s megnyugodhatik kiküldött vezérében, kivált, ha az ígéreteinek rendszeren ura szokott lenni, mint ez Bemnél történik.

Mi örvendünk, hogy a kormányelők Bemnél ellenszenvet mellőzésével is elküldé, s örvendünk, hogy saját véleményünket az irántai jó hitben itt is igazolva lenni látjuk.

Mi bizton hisszük, hogy Kolosvár már be van véve. Ekkor aztán előre Beöthy a kérelhetlen büntetés szigorával.

Ezuttal alkalmat veszünk magunknak két a haza ügyében fáradhatlan működött férfainknak a nyilvánosság ezen egyik organuma által elismerést szavazni. E férfiak: Bónis és Repeczki képviselők, kik a felső táborból nem régen tértek meg, s megtérhettek azon öntudattal, hogy kötelességeiket hiven teljesíték, s megérdemlék, hogy a francziák jutalmazó mondata mindkettőjükről elmondassék, hogy t. i. il a bien méritée de la patrie.

magának a kormánynak előterjeszteni, hogy a tisztek kinevezésében az illy jeles hősökre illő tekintet legyen.

A mi véleményünk szerint e figyelmeztetés a kormánynak nézve egy cseppet sem felesleges.

A tisztek kinevezése tárgyában minden felől sok panasz hallható. Mi ezen panaszokból a tisztiséget nem nyert sok urficska beszédeit egészen levonjuk, de mégis marad elég.

Különbösen panaszkozhatnak a ráczlázadás ellen küzdő régebbi honvédszászlóaljak, melyekben a hazának leglelkesebb ifjai állnak a sorban. Ezekre aránylag kevés tekintet fordított, ellenben annál több a képviselők, s régi táblabírócollegák rokonaira.

Regélik, hogy Simunics a nagyszombati csata után a magyar hadseregről egy nyilatkozott volna: „Ha a magyaroknak oly jeles tisztjeik volnának, mint a millyen vitézek a közlegények, országokat tudnának meghódítani.

Ez nem rossz ítélet, s ha tisztjeink nem is oly jelesek, hogy országokat hódítsunk, nagyon megelégszünk most egyelőre, ha a reactio táborait megverhetjük.

A tisztekről magánlevelekből sokat olvastunk. Ott van Egressi Béni barátunk, ki azt állítja, hogy a pahrendorf csatározásokban egyszerre néhány kocsi futó tisztekkel találkozott; mások szerint az aradi legutóbbi csata alkalmával a tisztek szinte magára hagyták az egész zászlóaljat.

Mi a katonai törvényekhez minél kevesbet értünk, de lelkiismeretünk egy cseppet sem vádolna minket, ha illyen fugitivus asinus tiszteket a lőpor és golyó halálára kellene ítélnünk.

— Ma délután három órakor huzodott a fővároson keresztül egy 1,500 emberből álló tökéletesen felszerelt bataillon.

Egy illy erős zászlóalj egy kis armadának látszik, a ki nem tudja, hogy hány emberből áll három annyinak is vélné.

Való szintűleg illy csalódásokon alapszik az is, hogy némelyek az ellenség erejét annyira túlzólag nagyra becsülik.

Szerelmes levelek.

Ötödik levél.

Magas szerelmezem!

Szívemnek ellentállhatlan vágától megragadva Fehérvártól egész Bécsig rohanék sereggemmel, csakhogy felséges oldalbordádhoz közelebb lehessem.

És ezen rohanó Flakenbevegung hat mir manche Seitenstiche verursacht, de hiszen érted szenvedem őket felséges kedvesem, ki általam is már manches Stechen szenvedtél, sőt magos férjedet is im Stich hagyta.

Most itt vagyok, s a schönbruni palotában várok rád, időmet a kerti vadak szemlélésével töltve.

Comme ces bêtes sont heureux! milly elégedetten és gondtalanul hever szilárd rekeszében a vadságát levetközött orosz lány. Oh volnék bár én is orosz lány, hogy vadságomat levetközhethném!

Milly élénken nézdel szét a zebra e csíkos szamar, megelégedve szűk hálóhelyével.

Oh én csíkos szamar ha lehetnék, mint megelégedném egy szűk hálóhelyel!

És a tónak arany halai milly vid man uszkálnak! oh ha lehetnék aranyhal, s uszkálnék tavadban!

Et ces petites oiseaux ezen apró kolibrik, melyeket földönfűgöknök visel az indusnő!

Oh lennék bár colibri, hogy örökké rajtad fűgghetnék.

Lásd meine hohe geliebte rövid az élet, de hosszú a tapasztalás, kivált az enyém, melyet te is ösmersz.

Jouissons donc ma chère meddig csak lehet, mert kitudja, valyon nem kelle rövid időn egy más flankenbewegungot csinálnom.

Je vous attendrais a soir chez moi, de ne várakoztass, mert különben a szomszédba megyek, a hitzingi szép szakácsnéhoz.

Ainsi pas des sottises s jöjj zu deinem lieben Rebell. Bän.

Hatodik levél.

Madame.

Miért haragudni magam! Tudja, hogy én semmit tudni s így magának sem csinálhatni. A hű magyar nincs esze neki, tölem tronfolger kivívanni. Hogy megcsinálni én tronfolger, mikor maga tudni, hogy én semmit sem tudni. Nem haragudni ezért madame, én szabadság adok magának, maga szerezni a tronfolger, s elküldni neki Budavár.

Adie.

F—d.

Hetedik levél.

Kedves angyal, imádott Cibini!

Nem állhatok többé ellent szívem zajos érzelmeinek. Megtagadtam hazámat, nemzetemet, csak hogy óriási hatalma lábai elibe borulva elmondhatom: Cibini, lásd én úgy szeretlek, úgy imádlak, mint zsidók az aranyborjút, vagy az egyiptomiak az episökröt, szerelmem olly forró, mint a kása, mellyel számat gyermekkoromban megégettem és szívem olly erősen vonszódik feléd, mint vonszódott Latour a lámpa tetője felé! Ne vesd meg e páratlan szerelmemet. Hisz te tudsz látni s meg tudod azt itélni, denn du bist in den besten Jahren, midőn a valódi szerelmet a pillanatnyi szenvedélytől megkülönböztetheti. Oh, én tudom, hogy Pipiczben vetélylárst látok; de én megölöm őt, ha utamból félre nem áll. Balfé Mauritz nem szokott tréfálni, s nem fél semmitől, mert tudja, hogy sorsát ki nem kerüli. Kérem, szeressen egy kicsit, s ezt mutassa meg az által, hogy valamely rendjelt szerezzen meg szá-

momra. Ich muss mich an's Bandtragen gewöhnen. Pah, édes angyalom, ne feleddje

Mauritzát.

* * *

Épen a nyolczadik levelet akarám elővenni, midőn a Camarillától egy látogatást nyerek, mellynek episode szerű leírását egy közelebbi számra tartom fel.

Csernátóni.

Pest, dec. 29.

Egy pár nap, és lejárt az év.

Valóban, ha a kalendáriumot teljes hitelességű könyvnek nem tartanók, alig tudnók elhinni, hogy még csak most van vége azon évnék, melly mártiushan már három hónapot élt volt át.

Kilencz hónap, és nem több!

Mintha századok nagyszerű és alyjas felemelő és lesújtó történeteit, hosszú szabadság háboruk vérvjeleneteit, egy szilaj képzelődésű művész befestette, s élénk panorámában szemünk előtt elvonulni engedte volna, hogy néhány perc alatt lássuk azt, mi hosszú idők során történt, — úgy vagyunk az eseményekkel, mellyek mint rohanó ár mentek át felettünk, szakazatlanul s olly dűssen meglepő jelenetekkel, hogy a szem nem tudta merre forduljon.

Egy ország ábrázata megváltozott.

Sarkon fordultak minden institutióink.

Néptünk jelleme, gondolkodás módja, mintha nem is azon néptől származnék, melly martius előtt lakta e hazát.

És mennyi bajos napunk, mennyi nehéz küzdelmünk volt. Hány oldalon fenyegetett veszély, hány helytt kelle farkas szemet nézünk a halállal. —

Hazánk rabló kalandok, az emberiség elleni barbar csaták színhelye volt.

Hány ember végezte iszonyu kínok közt életét, hány látta hamuvá égni házát, hányan lettek földönfutókká.

Mennyi nyomor!

Szintugy jól esik az embernek azt mondhatni, vége van az évnék, mellynek neve annyi bajjal volt azonosítva, mintha az új év csak mosolyt ígérne, csak a szabadság kivívott örömeit engedné remélnünk, mintha vége volna a küzdelmeknek, s már most fádalmaink kérdemlert jutalma következne.

Szintugy jól esik, hogy leráztuk ez évet!

De úgy hisszük, ellenségeink is alig várták, hogy vége legyen. Mert bizony sok alacsony tervök meghiusult, sok borsot törtünk orruk alá, s mit hinni sem akartak, szomorun kelle átlátniok, hogy ez a Magyarország csakugyan nem ollyan valami, mit harmincz negyven ezer ember utolsó makkánásig semmivé tehetne.

Ők nem jobban fogták várni, hogy vége legyen az évnék, melly megmutatta nekik, hogy a pokol eszével kiszámított, s annak fegyvereivel végrehajtani kezdett terveiknek e nemzet méltóságos orosz lány képen, roppant erő kifejtéssel, erős önbizalommal, magasztos elszántsággal állott elébe, olly fegyverekkel, minőket úgyének

szent igazsága, jogainak s életének kétségbeesett védelmére adott kezébe, amon kezébe, melyet három hosszú század békéi erőtlenné tenni nem tudának.

Tehát lejárt az év — megkondul Sylvester éjjének harangja, s kezdődik az új esztendő.

Ha az ónak eltérését mi is, elleneink is várták, az ujnak üdvözlésénél meglehetősen különbözünk.

Nekik nem hoz az új év új reményeket.

Olly ügy, mellynek basisa a népek megcsalása, elvakítása, vad és durva erőszakkal saját érdekeik elleni küzdésre kényszerítése, — olly ügy, mellynek fegyverei milliók logyilkolása, városok és falvak hamvá égetése, — olly ügy, mellynek diadal éneke, az ártatlanok jaj kiáltása, gyönyörö a vérnek bibora — olly ügy, melly meghazudolni törekszik az isten igazságát, meghamisítani, és elferdíteni a természetet, lánczokra verni a szellemet, s az ember legszentebb jogait — olly ügy, hogyan lehetne reményekkel gazdag?

Mit remélhetnek ők?

Hogy felkelnek mellettök az elárult, megcsalt népek — hogy a világosság terjedése helyett az éj és sötétség fog terjedni, — s vakon fognak rohanni a milliók, vérrel szennyezett trónjaik, s bitóik alá. — Remélhetik-e ezt?

Velünk ellenben új remények néznek szembe.

Mert az ügy, melly mellett mi harcolunk, nem egyesek, vagy nép osztályok ügye, hanem az egész népé.

Ebben áll győzehatunk egyik biztosítéka.

És a nép nem vak többé. Ismeri államát, úgy ismeri őket minden pereputyostól, mint a tyúkas két garasost, és ismeri barátjait, ő bizony úgy ismeri őket, mint a jó magyar huszart. Nem fog többé senki fia által fölrovezettetni, harsolai fog saját ügyéért.

Ebben áll a győzelem második biztosítéka.

És hogy e nép milly erőt tud kifejteni, megmutatta; s folyton mutatja.

Nem fogja elhagyni magát 1849-ben is, mint 1848-ban nem.

És mivel ügyünk egy része egész Európa szabadság ügyének tekintsük, erre — minő kilátások nyílnak szemünknek.

A népek, mellyek vakságban valának, megnyílt szemekkel fognak látni, vakságuk éjét, melyet az ébredő szabadság szelid sugárai föl nem deríthettek, meg fogja világítani a zsarnokaik s ellenségeik által meggyújtott városok lángja s a kiöntött vér setétpiros világa.

A jóslat, hogy 1849en túl nem leend több koronás fő, régi meso már, melyet gyermekkorunkban halottunk, akkor, midőn még babonás áhitattal függünk a fényes királyi néven, s sem megérteni, sem hinni nem tudunk illy jóslatot.

Most azonban teljesüléséhez közelg az.

Illy reménnyel fogjuk lehajtani fejünket Sylvester éjszakáján.

R...y.

December 20. 1848.

Barátom Berti!

Nincs a hajduságnál lelkebb nép talán a föld színén. — Egészen republicanusok.

Aránylag legtöbb van közülök táborban, még

is most Becski Lajos barátom vezérlete alatt ötszáz főtől indultak segíteni Erdély visszafoglalását.

A győzelem reményével jöttek, de utjából, visszatérítették őket, mint hallám valami Schlik nevű félszemű ördög elibe.

A hajduk megtanítják csak vezérek legyen.

Kár hogy Bözörménybe a Mártyást nem járatták. No de igaz, Mesz Dániel ennek olvasása nélkül is rettenetesen busul, hogy egykor merészlette nem szeretni a Patófi: „Nincs többé szeretett király” című versét.

A hajdu polgár jellemzésére ide írom, mi történt Csemjénél egy barátommal, mi megunva az előfogatot, gyalog ballagott.

Meglátá egy hajdu, ki már akkor és pedig nagy távolságra három ízben szállított katonákat, — s így szólta meg.

„Látom katona az ur, üljön szekereimre, viszem hová parancsolja, a katonának, most midőn hazánkban annyi rongy ellensége van, nem szabad az erejét hasztalan gyaloglással fogyasztani.

Hát nem republicanus erény ez, meg a Lente Miklós és más köz hajduké, kik mint nemzetőrök, bár családos emberek, mennek minden ellenség ellen, és az állodalomtól egy xrt sem fogadnak el.

Bár most sok lenne ilyen!

Debreczen is jó szellemű. Az isten tartsa meg a próbák napjaiban is.

A polgárnők lelkesedését nem is képzeld. De találtam vagy két lelkes leányt is. Ezek a különböző férfi nyíltan elutasítják körükből. Éljenek a jó lányok.

Bár minden lány így hatna! —

Biztos forrából tudom, hogy a szathmári katona növelésében még a legkisebb gyermek is sárgafeketévé van idomítva, — borzalomig. — Tanítójuk Hausehka nevű volt, ki most már honvéd százados. — Kár. — Sárga-fekete lelkű nem érdemes a vérpiros színű haza kenyérére.

Egy harminczhárom évig szolgált becsületes katona kért, hogy lapodban tudassam nemzetőreinkkel, hogy a rendes katonaság hadi tudományától nincs mit félnők, minthogy az austriai seregbeli tiszték mindennel inkább foglalkoztak, mint hadtudományal.

Szolgáljon a gyöngébbeknek bátorításául.

A Szilágyba érkeztem, minden hadi lábbon.

Épen most vettem a hírt, hogy Zilah, Somlyó, és Sibó, s meg a több magyar helyek megrohanására Erdély felől nagy oláh csapatok jönnek.

Szegény ördögök. Nekünk is bajt csinálnak, de maguknak talán még többet.

A volt partiumban még jó szellem van. — Az ujonczokat magyarok, oláhok a legjobb kedvvel állították ki. — Ép ma utamba találtam egy csoport románujonczot, vigan mentek ezt danolva:

„Négy esztendő nem a világ,

Éljen a magyar szabadság!”

Bár mindnyájan értenék, hogy a mi szabadságunk az övék is.

Az oláhok közötti ujonczozást igen okos gondolatnak találom.

Az apa, kinek fia táborunkban lesz, csak nem emelhet kaszát öngyermek ellen.

Jó mód a reactio elfojtására.

A nép Ferencz Józseftől itt semmit sem tud,

vagy ha nevét hallja, legfeljebb sorozza a többi ellenség neve után.

Szegény császár. Bár legalább egy becsületes proletárius válnék belőle! olyan fiatal embernek kár a bakó szerep, — meg a rabló főnökség.

Egy Ballai földésznek közelebről azt újságotla egy kaputos, hogy a király meghalt. Felkiáltta a földész: „Kossuth?” „Nem, hanem Ferdinánd” — válaszolá a kaputos.

A földész egész megnyugvással mondá: „az isten pusztította volna el rég minden pereputtyostul; én csak azt kívánom: éljen Kossuth!”

A nép mindenütt így érez.

Harczkészen állunk. Köztebből, ha élek, csatázásról írok.

U. i. Nem is tudattam még veled, hogy Debreczenbe a republicáért ittak a huszárok.

Képzelheted, milly örömmel hallotta barátod, a Republicanus.

December 21.

Barátom Berti!

Két honvéd most érkezett ide Zilahra a csucsa táborból, hozták azon öröm hírt, hogy a mieink az ellenséget visszanyomták Hunyadig.

Zsibófelől szinte hirmondónk jött. Ezek szerint 19- és 20-kán a mieink szüntelen verték az oláhokat. Az oláhok fegyverrel ellátva és katonasámban vannak. Hír szerint, Kolozsvár megvétele után, Urbán által szedett ujonczok.

A mieink ugyancsak leágyúztak és löttek belőlök. És ez igen helyesen történt. — De a nemzetőrhadnagy, ki után tudósításom írom, azt is mondá, hogy 20-dikán három falut leégették a mieink.

Ki a democratia győzelmét akarja, ezt nem helyeselheti. — Én nem tudom soha, és mikor hallom, fáj a lelkem.

Miért vegye át a mi seregünk a dynastia és benczei ördögi szerepét?

Nyerünk így? Soha.

A leégett falvak lakói kénytelenségből is az ellenség táborába mennek vagy rabokká lesznek.

Mi hasznunk ebből? Hogy Erdély szoros utai- val és rengeteg sziklás erdeivel rablófészekké válják, csak nem akarhatjuk.

A gyujtogatásnál ha nem emberibb, de mindenesetre ránk nézve a legyilkolás esélyesebb eljárás. —

Pedig mi magyarok még fajháborút sem akarunk. — Isten óvjon ettől bennünket, mert akkor bár mi inkább győzedelmeskedhetik, mint a democratia.

A democratia egész bizonyossággal csak úgy győzhet, ha a sebet, mit fegyverével ejt, olveivel és humanus modorával rögtön gyógyítja.

A demokraták legelső elve: mit magadnak nem akarsz, ne tedd másnak.

Harczoljunk fegyveres és ármányos elleneink ellen, mint az oroszlan, de a szabadság szent nevéért, ne hamvasszuk el az öregek, nők és gyermekek tűzhelyeit.

Ha ellenségeink képviselik a barbariást, képviseljük mi a civilizációt: csak így lesz a győzelem részünkre bizonyos.

A főlelem sokat tehet, de valamirevaló embert meg nem hódíthat, — soha.

Még most csak hírből írtam, később az egész hadjáratról tudósítok, addig is kérlek benneteket, harczosait a democratiának, rójtok meg a császári, királyi eljárást, — [bár hol követtessék az el, a mi lelkes és méltán bosszús seregünk által.

Rám nézve legörvendetesebb hír, mikor halálok, hogy fegyveres elleneink közül, ennyi és ennyi megöletett, de ha gyújtásról hallok, — o fáj. —

Ma érkeztem Zilahra, és hallom, hogy Kolozsvár megadása után, egyszer már Erdélyből is posta érkezett. Hozott egy rakás fölszólítást Pucknertől, Urbántól, Középszolnok megyének, és németül. —

Ezek az orczátlanok semmit nem akarnak proclamatiok szerint egyebet, mint a terroristicus magyar uralkodást megsemmisíteni, és bennünket az atyailag érző — nevezett — császár lába-hoz visszavezetni. —

Császár láb és magyar nemzet: no nem hasonlítok. és pedig azért, mert a császár lábat nem tudom mihez hasonlítom. —

Középszolnok, Erdélynek épen szélébe és mindig táborban, mégis jó szellemű. — Még csak ez előtt egy évvel sem hittem volna. Most már még arról sem akar tudni, hogy valaha még király, erdélyi gubernium, és Jósika cancellaria volt. —

Többé az erdélyi postát hegyeinken nem eresztjük át. — Nem hoz semmi jót. —

Kormánybiztosunk, és több embereink erőlyesen működnek. Az ujonczok már mind kiállítva. —

Táborozásunk már most itt a hegyek közt igen terhes, mert légünk annyira hideg, hogy nálánál csak a királyok szeretete hidegebb — de sokkal. —

Isten veled kedves Bertim, s igaz republicanus barátom!

Republicanus.

Szemere Bertalan folyton erőlyesen munkál küldetési körében. Itt közöljük újra egy felső Magyarország lakosaihoz intézett, erőteljes proclamatioját.

Felső Magyarország lakosai, Polgártársaim!

Néhány nap előtt, országunkba beütött valami Schlick nevezetű rabló 7,000 emberrel, s magát a német császár generalisának mondja. Becsületes ellenségnek nem nevezhetni, mert hadat nem üzent; barát pedig nem szokott jönni állgyúval és gyujtó rakétával, sem, mint ő, vért nem ontja azoknak, kiknek, a mint szemtelenül állítja, védelmére jött.

A ki idegen országba hivatalanul és fegyveresen betör, azt a magyar haramiának szokta nevezni, Schlik tehát haramiák feje.

És hogyan igyekszik a jó népet elámitani? Csalfa, hazug rágalmozó, törvénytelen felhívásokat osztogat, és mellé egyegy huszást azoknak, a kik azon bűnös iratokat terjesztik.

De miként a madarat szólásából, úgy az embert tetteiből ítéljük meg. És mit tett ő eddig? 1. A nemzetörtséget, mellyet nyert sa-

badságaink védelmére a törvény állított fel, parancsolja elosztatni. Így akar tehetetlenné tenni jogaink és országunk védelmére.

2. A fegyvereket beadatni parancsolja, még pedig az ő kezébe, hogy haramia csapatját még jobban felfegyverezhesse, és más részről, hogy az országból, minden fegyvert és puskaport kivívén, karunkat majd rablánczczal terhelhesse.

De nem úgy van az, a magyar kar szabad, a szabad kart pedig fegyver illeti.

3. A sajtószabadságot felfüggeszteni parancsolja, e szerint a censura helyreállítván, gondolatinkat, érzéseinket, felfedezéseinket, polgártársainkkal közölni sem lenne szabad.

Ez a lélek rabsága volna.

4. A társulati jogot parancsolja megszüntetni, azaz: e szerint hat embernek sem szabad összejönni, sem casinót, sem kört, sem jótékonyk közhasznú társaságot alakítani, az ő, a haramia főnök engedelmé nélkül, nem szabad.

Ebből következni fog, hogy a városi és megyei gyűlések is eltiltatnak. Többé nem mi határozunk a magunk dolgaiban, hanem ő fogna nekünk parancsolni, ő vetné ki az adót, ő vinné el gyermeinket katonának idegen földre, mint vannak azok, kiket Olaszországból most sem bírunk visszahozni.

5. Azt parancsolja továbbá, hogy a magyar ministerek minden intézkedései érvénytelenek, tehát a szözlődézmá, a contractuális-tájkfizetése ismét vissza fog állítatni, a korcsmajvedelemből az úrbéri birtokosok soha sem részesülhetnek, mert mindezen hasznos intézkedések a magyar ministerektől származtak.

De legyenek bizton, a magyar ministerium és kormány jobban szereti a népet, semhogy a már egyszer eltörlött terheket ismét visszaállítani engedné.

6. Parancsolja e haramiafőnök, hogy minden kiszolgált régi katona az ő seregébe besoroztasék. —

Semmi sem lesz belőle. A magyar kormány pihenni hagyja az érdeemes vitézeket, az új szabadságért küzdjön a fiatal kor.

Parancsolja, hogy az országgyűlés eloszoljon mellyet ti magatok választottatok és küldtekek, mert ő, a szemtelen, maga akar törvényeket adni, melly oly terhes és lealázó lenne, mint voltak a régi törvények, mellyek szerint a nép rab és szolga volt.

Ugy-e nem kellene? ! Emlékeztők is keserű, súlyaikat érekké vállaink most is.

A magyar hecsület, a magyar szabadság nem engedheti meg, hogy ilyen vakmerő és koplaló haramiacsoport, a magyar levegőt csak egy pil-

lanatig is szija, mi nem akarunk más nemzeteknek parancsolni, de szabadságunkat sem engedjük tiporni.

Fegyverre tehát minden a kibén becsület van, a ki hive a hazának, a ki imádja a drága szabadságot. A gyáva népet elhagyja az örök és igazságos isten, a világ pedig megutálja.

E haramiacsoportnak meg vannak Istentől már számlálva napjai. Örök végzését jeles hadügyministerünk fogja e napokban végrehajtani vitéz seregével. A sír készen van, mellybe a haza ellenségei eltakaríttatnak.

De a nép emelje fel számtalan karjait. Az ő szabadságért küzdünk. Álnok színek alatt szabadságát akarják tőle visszaragadni. Legyen készen, legyen ébren, mutassa magát új jogaira méltónak.

Rendelem egyszersmind.

1. A ki az ellenségnek szolgálatot tesz, neki kémül szolgál, élelmet visz, hirt mond, utats ösvényt mutat, az a haza ellensége.

2. A ki a Shlik haramia felhívásait 24 óra alatt a község előjáróinak, s ezek az illető hivatalbelinek át nem adják, sőt talán terjesztik, mind az a haza ellensége.

3. A ki nemzetőri tisztét nem teljesíti, sőt álhírek, ijesztgetések, rémitések által az ország védelmét nehezíti, az a haza ellensége.

4. A haza ellenségei pedig halállal lakolnak. Éljen a haza, éljen a nép szabadsága, éljenék a hon védői.

Miskolcz december 24. 1848.

Szemere Bertalan,

felsőmagyarországi t. h. k. biztos, és az országos honvédelmi bizottmány tagja.

H i r d e t é s.

F. hó 30-kán, délelőtti 10 órakor, a rokkantak kaszárnyája első udvarában, egy ujonnan felállítandó magyar Cuirassier-ezred számára lovak fognak assentáltatni. Az e célra tökéletesen alkalmas lóért adandó ár 160 p. forint 15 marok 2 hüvelyknél kisebb, és 10 évnél vénebb lovak telyességgel fel nem vétetnek, Pest december 27. 1848.

Rohonczy m. p. alezredes.

Egy ifju.

Ki több nyelvekben jártas, nevelőnek, írónak, vagy valamely laphoz javitónak ajánkozik. Bővebben nádorutca 212-dik sz. második emelet, 15-dik szám.

(3—3)

EMICH GUSZTÁV

nemzeti könyvkereskedésében

Pesten, Uri- és Kigyóutca szegletén, a postahivatal átellenében, megjelent és kapható:

A SZABADSÁG

ÉS

TÁRSADALMI REND ELMÉLETEI.

Irta:

Benczur János.

Borítékba fűzve 1 ft. 20 kr. pp.

Oktató szabályzat

a magyar

honvéd és nemzetőri gyaloghad számára; befoglaltatik a csatározás és szuronyvitan is, számos rajzokkal 5 táblán.

Ára borítékba kötve 1 ft. pengő pénzben.

Nemzeti

Színház.

Pest, pénteken, december 29-kén 1848.

Huszonnyolczadszor:

B Á N K B Á N.

Eredeti történeti drama 5 felv. Irta Katona József.

Személyek:

II. Endre, magyarok királya	-	-	Farkas Lajos.
Gertrud, királyné	-	-	Jókainé.
Béla,)			• • •
Endre,) kis gyermekei			• • •
Mária,)			• • •
Otto, Berchtold meraniai herceg fia, Gertrud testvérbocse	-	-	Szigeti.
Bánk bán, Magyarország nagyura	-	-	Komáromi Laj.
Melinda, felesége	-	-	Latkócsiné.
Soma, fiok az udvarnál	-	-	• • •
Miklós bán,)			Szilágyi S.
Simon bán,) Melinda nagybátyai			Szilágyi Pál.
Zászlós úr	-	-	Szűcs.
Petur bán, bihari főispán	-	-	Szentpéteri.
Miksa bán, a királyfiak nevelője	-	-	Szigligeti.
Solon mester, fia	-	-	Turcsányi.
Bendelainen Isidora, turingiai leány	-	-	Bulyovszkiné.
Egy udvaronc	-	-	Hubenai J.
Biberach, kalandor lovag	-	-	Fáncsi.
Tiborc, paraszt	-	-	Bartha.

Udvari asszonyok. Lovagok. Békétlenek. Katonák. Jobbágyok. Történik: 1231.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE**. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM** ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László Országut, Kunewalder-ház.